

Arrest

nr. 228 731 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DE RAEDT
Begijnhoflaan 65
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE RAEDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2006 dient de verzoeker een aanvraag tot vestiging in het Rijk in, dit met het oog op gezinshereniging met zijn vader die de Nederlandse nationaliteit bezit en die in België het verblijfsrecht als werknemer geniet.

1.2. Op 17 augustus 2006 wordt de verzoeker gevestigd in België.

1.3. Op 5 mei 2010 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart houdende duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (F+ kaart).

1.4. Op 9 februari 2018 beslist de bevoegde staatssecretaris om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Bij arrest met nr. 210 344 van 28 september 2018 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.5. Op 12 november 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 16 april 2019 neemt de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam : K(...)

voornaam : H(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit : Marokko

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Het huwelijk van uw vader en moeder werd op 19.03.1990 ontbonden. Uw vader kwam naar Nederland waar hij op 14.08.1991 huwde met {C(...) G(...), geboren op (...), van Nederlandse nationaliteit}. Dit huwelijk werd beëindigd op 01.01.1996. Door dit huwelijk bekwam uw vader de Nederlandse nationaliteit. Op 19.02.2004 traden uw moeder en vader, te Meknes, opnieuw in het huwelijk.

U kwam samen met uw moeder, uw broer en 2 zussen naar België op 05.02.2006 om uw vader, die inmiddels woonachtig was in België, te vervoegen.

Uw moeder diende op 07.03.2006, voor u, uw zusters en broer, een "Aanvraag tot vestiging als kind van een werknemer" (bijlage 19) in.

U werd op 17.08.2006 ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 29.09.2009 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in E(...) uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en op 30.11.2009 werd u door de Jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling (...) te (...).

Bij vonnis van 09.06.2010 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd u ondertoezichtstelling geplaatst voorfeiten van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien.

U werd op 01.07.2010 opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in E(...) en u werd op 06.09.2010 door de Jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling (...) te (...).

Op 15.01.2011 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in E(...) uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en u werd op 20.01.2011 door de jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling (...) in (...).

Bij vonnis van 18.05.2011 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd u ondertoezichtstelling geplaatst (herziening van het vonnis van 09.06.2010) voor feiten van diefstal met geweid of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was.

U werd op 11.12.2011 opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in E(...) uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige. Op 05.01.2012 werd de maatregel ingetrokken en werd u vrijgesteld.

Op 16.01.2012 werd u opgesloten in het Gesloten Federaal Centrum voor jongeren in E(...) uit hoofde van een misdrijf begaan als minderjarige en u werd op 16.03.2012 door de jeugdrechtbank geplaatst in de gemeenschapsinstelling (...) te (...).

U werd op 23.01.2013 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of uw vlucht te vergemakkelijken, met gebruik of vertoon van wapens.

Op 10.04.2013 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u vrijgesteld onder voorwaarden.

Bij vonnis van 20.12.2013 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen werd een maatregel van berisping genomen voor de feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht, met gebruikmaking van weerloos makende of giftige stoffen om de diefstal te plegen of de vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat u gewapend was, opzettelijke slagen en verwondingen met de dood als ongewild gevolg, gepleegd op

een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien,

Op 09.01.2014 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.12.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 2 Jaar effectief daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, door 2 of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was (2 feiten); aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende tegen agenten van de openbare macht; aan een verboden wapen voorhanden gehad of gedragen te hebben; aan diefstal; aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen agenten van de openbare macht. Deze feiten pleegde u tussen 11.07.2013 en 24.04.2014.

Op 06.01.2015 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 13.03.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van deelneming aan uitgifte of invoer, in België, van valse munten. Op 17.03.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u vrijgesteld onder voorwaarden.

U werd op 31.05.2015 opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 07.05.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren {2 feiten}; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2013 en 06.11.2013.

Op 04.06.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u vrijgesteld.

Op 29.09.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van valsheid in geschriften en/of gebruik ervan.

Op 14.10.2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u vrijgesteld.

U werd op 28.04.2016 opgesloten uit hoofde van een vonnis bij verstek van 05.01.2016, u per brief betekend op 29.01.2016 en waarbij u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met

onmiddellijke aanhouding. U diende hiertegen verzet in voor u was opgesloten. Het verzet werd op 14.06.2016 ontvankelijk verklaard en u werd veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van 1 jaar. Er werd gesteld dat de feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van een zelfde misdadig opzet met de feiten vervat in het vonnis van 09.12.2014, zoals bevestigd door het arrest van 07.05.2015.

Tegen het vonnis van 14.06.2016 werd er door u hoger beroep ingediend.

Het Hof van Beroep van Antwerpen stelde op 12.01.2017 vast dat de misdrijven die reeds het voorwerp waren van het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 09.12.2014 en de huidige nog weerhouden feiten die aan die beslissing voorafgingen, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering was van een zelfde misdadig opzet en dat de uitgesproken straf voldoende was, verwees wat de straftoemeting betrof naar voormeld vonnis van 09.12.2014, en legde geen bijkomende hoofdbestrafning op.

De strafuitvoeringsrechtbank kende u op 23.06.2017 elektronisch toezicht toe en op 03.07.2017 mocht u het elektronisch toezicht ondergaan op uw adres: (...).

Op 09.02.2018 werd uw recht op verblijf beëindigd om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 09.02.2018 door de Attaché-gevangenisdirecteur van de gevangenis van Beveren betekend.

Op 09.03.2018 diende u Bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RW) een verzoek tot nietigverklaring in tegen de beslissing waarbij een einde werd gesteld aan uw verblijf.

Op 15.05.2018 diende u een "Aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische burger, met name K(...) R(...) (bijlage 19ter) in.

Bij vonnis van 11.07.2018 van de strafuitvoeringsrechtbank te Gent werd het elektronisch toezicht, u verleend op 23.07.2017, geschorst en er werden u uitgaansvergunningen toegekend om op zoek te gaan naar een controleerbare tewerkstelling.

Op 10.08.2018 sprak de strafuitvoeringsrechtbank te Gent een vonnis uit tot herroeping van het elektronisch toezicht u verleend op 23.07.2017 daar u de aan u opgelegde voorwaarden niet naleefde.

Op 12.08.2018 werd u opgesloten in de gevangenis van Brugge.

Op 28.09.2018 vernietigde de RW de beslissing van 09.02.2018 tot beëindiging van het verblijf waardoor u hersteld werd in uw vorige verblijfssituatie en de aanvraag d.d. 15.05.2018 zonder voorwerp werd.

Sinds zeer jonge leeftijd beging u steeds opnieuw strafbare feiten. De meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u tal van kansen geboden om u te herpakken. Tevens werden plaatsingen in de gemeenschapsinstellingen gerealiseerd. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat u meerderjarig werd» bleef u volharden in het plegen van misdrijven. Op 09.12.2014 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 2 jaar effectief en op 07.05.2015 tot een gevangenisstraf van 4 jaar. Ondanks uw jonge leeftijd maakte u zich reeds schuldig aan het plegen van zeer ernstige misdrijven.

De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. U maakte zich schuldig aan gewapende overvallen waarbij u geweid, brutaliteit en intimidatie met wapenvertoon niet schuwde. In groep overviel u talloze slachtoffers, waaronder ook jongeren, die lukraak werden uitgekozen. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers

opzadelde. U ging totaal voorbij aan het feit dat uw slachtoffers nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens. empathie lijkt u dan ook volledig vreemd. U ronselde zelfs minderjarigen om diefstallen te plegen, verschaftte hen onderdak, leverde hen wapens en kledij. Ingevolge een huiszoeking werden daders van een gewapende overval aangetroffen in uw verblijfplaats. U handelde met het oog op makkelijk geldgewin waarbij u geen enkel respect toonde voor de fysieke en psychische integriteit van uw slachtoffers. De diefstallen tonen aan dat u geen respect heeft voor de eigendom van anderen. De diefstallen waaraan u zich schuldig maakte, zijn in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden.

In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, stelde uw advocate dat u schuldbesef heeft en dat u uw leven over een andere boeg wenst te gooien. Uw relatie met Y(...) V(...) motiveerde u om het juiste pad te kiezen en sinds een aantal jaren zou u weldegelijk tot de jaren van verstand gekomen zijn. Uw advocate wees er op dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld werd, gepleegd werden tussen 11.07.2013 en 24.04.2014 en dat u sindsdien geen strafbare gedragingen meer gesteld heeft. U zou zich volledig op eigen initiatief herpak hebben en tracht uw eigen toekomst en die van uw gezin uit te bouwen. Ingevolge uw positief detentiegedrag kreeg

u uitgangen en later ook penitentiair verlof toegekend, uiteindelijk werd u op 03.07.2017 zelfs elektronisch toezicht toegekend. U zou in staat zijn om uw valkuilen te herkennen en toonde u gemotiveerd om uw leven op een constructieve manier opnieuw op te nemen. U gaf Meester D. R. (...) een volwassen en verantwoordelijke indruk en zij vond dat er op geen enkele manier rekening gehouden werd met deze ommekeer in uw leven.

Kort nadat uw raadvrouw het verzoekschrift schreef, bewees u echter dat u dan toch niet tot de jaren van verstand gekomen was en dat mevrouw V(...) u blijkbaar niet langer kon motiveren om het juiste pad te kiezen. Hoewel u ervoor had kunnen kiezen alle aan u opgelegde voorwaarden nauwkeurig te (blijven) respecteren om te bewijzen dat u weldegelijk uw leven over een ander boeg wenst te gooien, zag het Openbaar Ministerie zich genoodzaakt uw elektronisch toezicht te laten herroepen wegens het niet naleven van verschillende voorwaarden.

Zo was er sprake van een gebrek aan medewerking met de justitieassistent, was u niet altijd bereikbaar voor de justitieassistent, liet u na haar tijdig op de hoogte te houden van veranderingen in uw levenssituatie en werden beloofde attesten niet tijdig bezorgd. Bovendien werden er reeds van bij de aanvang van het elektronisch toezicht talloze uurroosterovertredingen gemeld door het Vlaams Centrum Elektronisch Toezicht (VCET), waarbij u dan niet bereikbaar was voor de justitieassistent en het VCET. U werd er meermaals over aangesproken door de justitieassistent maar er kwam geen verbetering.

Ter zitting van 12.06.2018 rees er veel onduidelijkheid wat uw tewerkstelling/dag bezigheid betrof, reden waarom de zaak in voortzetting werd geplaatst naar de zitting van 05.07.2018. De rechtbank stelde toen vast dat er opnieuw ongerijmdheden waren in uw verhaal. U slaagde er niet in om de voorwaarden en afspraken correct na te leven, u deed uw zin en was vaak onbereikbaar voor het VCET. Het elektronisch toezicht werd geschorst bij vonnis d.d. 11.07.2018 en er werden u uitgangsvergunningen toegekend om op zoek te gaan naar een controleerbare tewerkstelling.

De rechtbank stelde echter vast dat u op 11.07.2018 de benen nam en dat u zich niet meer aanmeldde en ging op 10.08.2018 over tot de herroeping van uw elektronisch toezicht. U verscheen zelf niet op de zitting, nog een indicatie dat het u allemaal nog steeds niet boeit. U was spoorloos tot 12.08.2018.

U heeft dan misschien geen nieuwe strafbare feiten gepleegd, uit dit alles blijkt wel dat u uw leven nog steeds niet op de rails heeft en dat het u niet lijkt te lukken inspanningen te blijven leveren om u aan alle regels te houden, zelfs wanneer u nauwgezet opgevolgd wordt door een justitie assistent. U blijft liever uw eigen zin doen dan u te conformeren aan de geldende regels en effectief te werken aan uw toekomst en die van uw gezin. Het risico dat u weer zou vervallen in uw criminele verleden kan absoluut niet uitgesloten worden.

Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen, de maatregelen die aan u opgelegd werden en de waarschuwingen die u gegeven werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf noodzakelijk maken.

in het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong. .

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 13.12.2018 verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat uw taai Nederlands en Berbers is; dat u een beetje Frans en Engels kan spreken en/of lezen; dat u sinds 2006 in België bent; dat uw paspoort, uw rijbewijs en uw identiteitskaart zich thuis bevinden; dat u meerdere operatie aan uw trommelvliezen ondergaan heeft en dat u medische opgevolgd wordt; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de (...) Deurne; dat uw partner V(...) Y(...) is; dat u familie heeft in België namelijk: uw vader (K(...) M(...)), uw moeder (L(...) M(...)), uw zussen (K(...) I(...), gehuwd en 3 (sic.) kinderen) en (K(...) W(...), woonachtig bij uw ouders) en uw broer (K(...) E(...) G(...)); dat u een dochter

heeft, K(...) R(...), geboren op 19.12.2017, die verblijft in het ziekenhuis: (...) te Deurne; dat u al 5 jaar een relatie heeft met V(...) Y(...) en dat jullie door uw verblijf in de gevangenis nog niet gehuwd zijn; dat u geen familie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u in verschillende scholen heeft gezeten maar geen diploma heeft; dat u een opleiding 'elektriciteit' heeft gevolgd; dat u bent gaan werken en de school heeft laten schieten; dat u en uw partner een eigen zaak hebben opgericht "G(...) O(...)" te (...), namelijk een snackbar; dat u niet heeft gewerkt in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet wil terugkeren naar uw land omdat u een vrouw en een kind heeft, dat u hier al van uw 12 jaar verblijft, dat uw leven zich hier bevindt, dat het grootste deel van uw familie eveneens in Europa woont, dat u in Marokko niets/niemand meer heeft en dat uw vrouw daar geen werk zou vinden en dat zij ook niet naar daar wil gaan.

U voegde uw loopbaangegevens d.d. 29.11.2018 toe.

U hebt sinds 07.07.2014 een relatie met V(...) Y(...) {geboren te (...) op (...), van Belgische nationaliteit}. Jullie hebben samen een dochter: K(...) R(...) (geboren te (...) op (...), van Belgische nationaliteit). Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden {hierna EVRM}. Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven.

Het feit dat uw partner en jullie dochter niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Het is overigens inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen.

In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat u al jaren een gezin vormt met uw Belgische partner en kind, dat uw partner geboren en getogen is in Deurne en daar ook werkzaam is, dat jullie kind in België geboren werd en in het Nederlands opgevoed wordt aangezien uw partner geen Arabisch spreekt, dat jullie kind in Marokko veel minder kansen zou krijgen, dat uw partner geen moslim is en geen enkele band heeft met Marokko, dat uw partner wel op de hoogte was van uw strafrechtelijk verleden maar niet dat dit mogelijks gevolgen kon hebben op uw verblijfstoestand, dat uw partner het recht, noch de intentie heeft om in Marokko te gaan wonen, dat zij er moeilijk werk zal kunnen vinden en dat zij er gestigmatiseerd zou worden als ongehuwde moeder en dat kinderen verwekt buiten het huwelijk gediscrimineerd en gestigmatiseerd worden in Marokko.

Dat het zich aanpassen aan een ander land waar andere gewoonten en gebruiken gelden, de nodige moeilijkheden met zich mee kan brengen, betekent niet dat die moeilijkheden onoverkomelijk zijn. Het gegeven dat uw partner en uw dochter in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko dan wel in een derde land. Vooreerst kan opgemerkt worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de (vermeende) vader van uw partner (T(...)) A(...), OV nummer: (...) eveneens de Marokkaanse nationaliteit heeft, het lijkt er echter op dat hij na de nietigverklaring van het (schijn)huwelijk dat hij aanging met de moeder van uw partner, van het toneel verdween. De stiefvader van uw partner (M(...) R(...), OV nummer (...)), die sinds 10.03.2007 gehuwd is met de moeder van uw partner, heeft eveneens de Marokkaanse nationaliteit. Het is dan ook niet onredelijk om, ondanks dat uw advocate het tegendeel beweert, te veronderstellen dat de Marokkaanse cultuur/gewoonten uw partner niet volledig vreemd zijn. Bovendien zou zij via haar stiefvader en diens familie in Marokko eventueel ook enige hulp kunnen krijgen om zich voor te bereiden op, of aan te passen aan, een leven in Marokko. De taal zou uw partner, met uw hulp, kunnen leren. Eventueel spreekt zij al (een beetje) Frans en kan zij zich (tijdelijk) in het Frans behelpen in Marokko. Inmiddels is uw partner niet, langer werkzaam bij het OCMW van Antwerpen en sinds 28.05.2018 heeft zij een eigen snackbar "G(...) O(...)" in | (...). Uit niks blijkt dat mevrouw, met uw hulp, een dergelijke zaak niet zou kunnen opstarten in Marokko, | evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zij onmogelijk werk in dienst van een werkgever zou kunnen vinden in Marokko. Indien uw partner vreest gestigmatiseerd te worden als ongehuwde moeder en dat haar dochter om diezelfde reden gediscrimineerd zou worden, zou zij ervoor kunnen opteren een (religieus) huwelijk met u af te sluiten voor haar vertrek. Bovendien blijkt uit niks dat in Marokko geweten is dat jullie niet (religieus) gehuwd zijn, noch dat uw partner en dochter om die reden daadwerkelijk ernstige problemen zouden kennen. Het gegeven dat uw echtgenote geen moslim is, is evenmin een onoverkomelijke hinderpaal. Om zich (tijdelijk) in Marokko te vestigen is het moslim-zijn geen vereiste, Er liggen thans geen stukken voor dat

uw partner in het verleden ooit een aanvraag deed om recht op verblijf in Marokko te bekomen en dat haar dit geweigerd werd. Jullie dochter is nog zeer jong, over het algemeen kunnen kleine kinderen zich makkelijker aanpassen aan een nieuwe situatie. Zij zou de taal zeer snel kunnen oppikken, ook al wordt zij nu in het Nederlands opgevoed. De bewering dat uw dochter minder kansen zou krijgen in Marokko, is niet meer dan dat: een bewering. Uit geen enkel voorgelegd stuk blijkt dat zij effectief minder kansen zou krijgen in Marokko. Marokko heeft het merendeel van de internationale verdragen en protocollen op het gebied van kinderrechten en mensenrechten ondertekend, aangenomen en geratificeerd. Uw dochter is momenteel nog niet schoolplichtig en er liggen geen stukken voor dat zij, of uw partner, medische problemen zouden hebben waardoor reizen en/of het zich vestigen in Marokko onmogelijk is. Daar uw partner en dochter de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat de contacten met uw dochter op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag. U had nu de kans om veel tijd met uw dochter door te brengen toen u onder elektronisch toezicht stond, maar u toonde onvoldoende karakter om u aan de aan u opgelegde voorwaarden te houden zodat u terug moest naar de gevangenis met als gevolg dat u, uw dochter momenteel enkel tijdens de bezoeken kan zien. Een normaal contact met uw dochter blijkt dan ook onvoldoende motivatie voor u om u aan de geldende regels te houden. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer, deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale¹ veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Verder verblijven uw vader (K(...) M(...), geboren op (...) te (...), Marokko, Nederlandse nationaliteit sinds 01.01.1996, E+ kaart geldig tot 15.06.2023), uw moeder L(...) M(...) (geboren op (...) te (...), Marokko, Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013), uw broer (K(...) E(...) G(...) geboren op (...) te (...), Marokko, F+ kaart geldig tot 28.01.2021, momenteel in strafonderbreking) en uw 2 zussen (K(...) I(...), geboren op (...) te (...), Marokko, Belgische nationaliteit sinds 20.03.2013 en K(...) W(...), geboren op (...) te (...), Marokko, Belgische nationaliteit sinds 21.05.2013) in België. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen valt echter enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.MV Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw ouders of tussen u en uw broer of één van uw zussen. Uw ouders, broer en zussen kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat uw ouders niet in staat zijn om met het internet te werken en dat zij op die manier geen contact zullen opnemen met u.

Bovendien zou uw moeder een diabetes patiënte zijn en zou zij daarom regelmatig naar het ziekenhuis moeten. U zou de enige zijn waarop uw moeder zou kunnen rekenen. Uw broer zou immers invalide zijn ingevolge ernstige mentale problemen, uw oudste zus heeft zelf 4 kinderen waarvoor zij dient te zorgen en uw jongste zus zou zelf nog afhankelijk zijn van haar ouders. Indien uw ouders niet wensen te leren om internet te gebruiken om met u te communiceren, kunnen zij wellicht telefonisch contact met u onderhouden. Eventueel kan hun jongste dochter of één van hun kleinkinderen samen met hen Skype of Face Time gebruiken om met u te communiceren. Zij kunnen u eventueel ook van tijd tot tijd

bezoeken in Marokko of daar waar u zich zal vestigen. Er werd niet met medische stukken aangetoond dat uw moeder zich ook niet tijdelijk naar Marokko zou kunnen begeven omwille van haar diabetes. Er bestaan ook in Marokko voorzieningen voor diabetes patiënten. Het is weinig geloofwaardig dat u de enige zou zijn op wie uw moeder hier in België kan rekenen. U legt trouwens geen attest voor waaruit blijkt dat uw moeder mantelzorg nodig zou hebben, noch legt u bewijsstukken voor waaruit blijkt dat uw aanwezigheid in België vereist zou zijn om voor uw moeder te zorgen. Gezien u al gedurende een hele tijd regelmatig een periode afwezig was daar u in detentie zat, kan toch verondersteld worden dat zij ook op andere familieleden dan wel op derden een beroep zou kunnen doen voor hulp. Uw moeder heeft, naast uw broer (wiens invaliditeit ook niet aangetoond werd) nog kinderen en een echtgenoot die recht op verblijf in België hebben en er wordt niet aangetoond dat deze kinderen of haar echtgenoot de eventuele zorg voor uw moeder niet op zich zouden kunnen nemen. Bovendien kan, indien nodig, een beroep gedaan worden op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Aangezien u in de gevangenis verblijft, kan u nu ook niet instaan voor hulp aan uw moeder. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U bent op de leeftijd van bijna 12 jaar aangekomen op het grondgebied en u bent momenteel 25 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 13 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben dat deze een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben.

U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Op 01.03.2018 ondertekende u een 'arbeidsovereenkomst arbeider bepaalde duur' in de hoedanigheid van maaltijdbezorger. Deze verbintenis begon op 08.03.2018 en nam een einde op 30.04.2018. In uw hoorrecht verklaarde u samen met uw partner een eigen zaak te hebben opgericht "G(...) O(...)" te (...), namelijk een snackbar. Uit DOLSIS blijkt dat u als werknemer bij mevrouw V(...) was ingeschreven van 08.06.2018 tot en met 23.08.2018 (sinds 12.08.2018 zat u weer in detentie). De vaardigheden die u tijdens uw werk in België en tijdens de gevolgde opleiding via Metaalblad en de opleiding "Arbeidsbemiddeling/attitudevorming – basisinitiatie houtbewerking/heftruck" m de Steenschuit opgepikt hebt, zullen u wellicht van pas komen en zullen uw kansen op de arbeidsmarkt in uw thuisland of elders enkel positief beïnvloeden.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft een synthesesamenvatting neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de volgende beginselen van behoorlijk bestuur: de (materiële) motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

“2.1.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aan het verblijf van verzoeker werd een einde gesteld overeenkomstig artikel 44 bis §2 Vw.: “De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.” Dat de overheid in casu de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld heeft en zij onredelijk tot haar besluit is gekomen.

2.2.2. Wat er juist dient verstaan te worden onder de begrippen ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid vinden we terug in verschillende rechtsbronnen. Verzoeker verwijst hiervoor naar de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en de artikelen 44bis en 45 Vw. die hiervan een omzetting vormen. Artikel 44bis Vw. luidt als volgt: (...). Artikel 45 Vw. bepaalt het volgende: (...). In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” veronderstelt dat er sprake is van:

- de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt en
- een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone redenen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”:

- het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413),
- de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262),
- de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige,
- de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen,
- de illegale handel in drugs,
- de illegale wapenhandel, het witwassen van geld,
- de corruptie,
- de vervalsing van betaalmiddelen,
- de cybercriminaliteit en

de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of

- nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750) dekken.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in de regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 25 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of de nationale veiligheid. Tevens onderlijnt art 45, §2 Vw. dat de

beslissingen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging) dient onder meer rekening gehouden te worden met (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Martin pt. 66):

- de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit,
 - de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat,
 - de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook
 - de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat
- Artikel 44bis, § 4. Vw. stipuleert verder dat er rekening moet worden gehouden met de volgende elementen:

- de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk,
- zijn leeftijd,
- zijn gezondheidstoestand,
- zijn gezins- en economische situatie,
- zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en
- de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

2.2.3. De overheid oordeelde in haar bestreden beslissing ten onrechte dat er ernstige redenen zijn van openbare orde die het beëindigen van het recht op verblijf van verzoeker noodzakelijk maken. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” volgende misdrijven dekken:

- het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie,
- de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit
- de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige,
- de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen,
- de illegale handel in drugs,
- de illegale wapenhandel,
- het witwassen van geld,
- de corruptie,
- de vervalsing van betaalmiddelen,
- de cybercriminaliteit en
- de georganiseerde misdaad.

Hoewel verzoeker niet betwist dat de feiten die hij in het verleden gesteld heeft, zeer laakbaar zijn, dient vastgesteld te worden dat verzoeker alsnog niet veroordeeld werd tot een van bovenstaande misdrijven welke volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van ‘ernstige reden van openbare orde’ kunnen vallen. Bovendien vereist de vaststelling van een actuele bedreiging in de regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Verzoeker heeft sinds 24.04.2014 geen enkel strafbaar feit meer gepleegd. Aldus kent verzoeker reeds een periode van meer dan 5 jaar waarin hij goed gedrag vertoont en waarvan hij ruim 3 jaar buiten de gevangenis muren vertoefde. In de bestreden beslissing wordt dit gegeven ook niet betwist. Doch volgens de overheid zou uit het persoonlijk handelen van verzoeker een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komen waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat verzoeker in de toekomst dergelijk gedrag zal herhalen. In de bestreden beslissing wordt gesteld: “U heeft dan misschien geen nieuwe strafbare feiten gepleegd, uit dit alles blijkt wel dat u uw leven nog steeds niet op de rails heeft en dat het niet lijkt te lukken inspanningen te blijven leveren om u aan alle regels te houden, zelfs wanneer u nauwgezet opgevolgd wordt door een justitieassistent. U blijft liever uw eigen zin doen dan u te conformeren aan de geldende regels en effectief te werken aan uw toekomst en die van uw gezin. Het risico dat u weer zou vervallen in uw criminele verleden kan absoluut niet uitgesloten worden.” Dat de overheid in casu de feitelijke gegevens dan ook niet correct beoordeeld heeft en zij onredelijk tot haar besluit is gekomen. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in de regel immers dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Dit is in casu geenszins het geval. Voor zijn detentie een aanvang nam, was verzoeker tot 26.06.2015 tewerkgesteld bij Manus via art. 60 van het OCMW. Dit betrof een “buurt- en doorstroombedrijf” dat zich toespitst op de schoonmaak en groendienstsector, en mensen met een achterstand op de arbeidsmarkt via een individueel traject probeert toe te leiden naar het reguliere arbeidscircuit. Hij volgde eveneens gedurende 6 weken een opleiding via M(...). Hij was geslaagd maar kon de vervolgopleiding van 6 maanden als elektricien niet volgen omwille van zijn aanhouding op 28.4.2016 voor feiten gepleegd 3 jaar eerder, tussen 01.01.2013 en 06.11.2013. Betrokkene was daarna ruim 1 jaar gedetineerd: van

28.04.2016 tot 03.07.2017. Zijn detentie verliep zonder problemen. Van 03.07.2017 tot 11.07.2018 vertoefde betrokkene onder elektronisch toezicht. Tijdens zijn ET volgde verzoeker een begeleiding bij U-Turn evenals een opleiding bij De S(...) van 04.07.2017 tot 22.08.2017 en van 13.11.2017 tot 08.06.2018. Beiden kenden een positief verloop (stuk 2 en stuk 8).

Uit de verslaggeving uitgaande van J(...) M(...) van de S(...) blijkt dat:

- verzoeker het moeilijk heeft met feedback/kritiek, doch dat hij hieraan werkt en al enorm is vooruit gegaan op dit vlak;
- verzoeker licht onvlambaar is, maar erin slaagt zich te beheersen;
- verzoeker veel initiatief nam om werk te vinden en er zelf in geslaagd is om een duurzame tewerkstelling te vinden;
- hij weinig werkervaring had om op terug te vallen en een lange periode van werkloosheid achter de rug had. Maar hij was vastberaden om snel te kunnen werken. Zijn jobdoelwit was zeer ruim en hij stelde zich flexibel op.

Uit het eindeverslag van J(...) M(...) van de S(...) blijkt dat verzoeker verder in positieve zin evolueert (stuk 2):

"H(...) start de opleiding op een heel positieve en mature manier op. We merken een groot verschil met de 1ste opstart. Geeft een veel rustigere indruk. Stelt duidelijke prioriteiten met toekomstvisie (gezin en financiële situatie staan centraal)."

Verzoeker oefende tussendoor ook stages uit bij V(...) te B(...) en M(...) te B(...). Beide stages werden eveneens positief geëvalueerd (stuk 2). Verzoeker vatte begin juni 2018 het idee op om samen met zijn toenmalige partner een snackbar te openen 'G(...) O(...)' te (...), ver weg van zijn oude criminogene omgeving, zodat zij samen met hun dochter als gezin echt een nieuwe start konden maken (stuk 3). Op 28.05.2018 (na circa 11 maanden ET) werd er door het parket echter een vordering tot herroeping/herziening/schorsing neergelegd wegens het niet naleven van verschillende voorwaarden. Zo was er sprake van een gebrek aan medewerking met de nieuwe justitieassistenten en werden er regelmatig uurovertredingen gemeld door het VCET. Dit laatste was echter te wijten aan overwerk of problemen met het openbaar vervoer (stuk 4). Zo lang verzoeker niet werkte, had hij ook geen uurovertredingen (stuk 5). Verzoeker werd immers vaak op het laatste moment gevraagd om over te werken, wanneer hij dit niet zou doen zou hij zijn werk verliezen. Hij werd telkens voor een dilemma geplaatst gezien hij zijn uren niet meer kon aanpassen: een uurovertreding begaan of zijn werk verliezen... Verzoeker dient n.a.v. deze vordering te verschijnen op de zitting van de SURB d.d. 12.06.18. Ter zitting werd evenwel formeel vastgesteld: dat er enige verbetering blijkt te zijn gekomen in het naleven van deze voorwaarden (stuk 6). Doch gezien er een aantal onduidelijkheden bestonden betreffende de tewerkstelling van verzoeker in de snackbar 'G(...) O(...)' van zijn toenmalige partner, werd zijn zaak verdaagd naar de zitting van 05.07.18 van de SURB teneinde dit uit te klaren. De kamer van de SURB die zetelde op 05.07.18 betrof evenwel een vakantiekamer met een volledige andere samenstelling dan de kamer van 12.06.18. Zowel de voorzitter, bijzitters, parket als de directeur van de gevangenis betroffen andere personen. Ter zitting bleek dat de voorzitter niet akkoord was met de tewerkstelling van betrokkene in de snackbar van zijn partner omdat deze tewerkstelling volgens de voorzitter oncontroleerbaar was gezien hij deze snackbar samen met zijn partner wou uitbaten. De voorzitter wenste dat verzoeker een tewerkstelling zocht waar er geen banden waren met de werkgever. Bij vonnis d.d. 11.07.18 van deze vakantiekamer werd het ET van verzoeker geschorst. Er werden hem wel uitgaansvergunningen toegekend om een nieuwe controleerbare tewerkstelling uit te werken. Gezien er evenwel reeds heel wat investeringen werden gedaan door verzoeker en diens toenmalige partner in deze zaak, verkoos verzoeker deze zaak eerst stop te zetten i.p.v. zijn kersverse gezin met een schuldenberg achter te laten (stuk 7). Daar verzoeker zich niet terug aanmeldde in de gevangenis werd zijn ET door de SURB herroepen op 10.08.18. Aldus genoot verzoeker ruim 1 jaar elektronisch toezicht. Uit bovenstaande gegevens blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker sinds medio 2014 wel degelijk het rechte pad is ingeslagen. Hij wenst een goede en verantwoordelijke huisvader te zijn die enkel handelt in het belang van zijn gezin en voor wie zijn toenmalige partner en dochter op de eerste plaats komen. Daarom ook dat verzoeker een snackbar wenste te openen samen met zijn toenmalige partner, ver weg van zijn oude criminele milieu. Dat dit een proces is dat met vallen en opstaan verloopt is evident. Doch verzoeker heeft geen strafbare feiten meer gepleegd. Integendeel hij werd positief geëvalueerd zowel door D(...) S(...), op zijn stages en U-Turn (stukken 2 en 8). Uit bovenstaande gegevens die zich in het dossier van betrokkene bevinden en waarvan de overheid aldus kennis had kunnen nemen indien zij haar onderzoek zorgvuldig had gevoerd, kan dan ook niet in alle redelijkheid besloten worden dat:

- de gedragingen van verzoeker getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden;
- verzoeker geen lessen zou trekken uit zijn veroordelingen, de maatregelen die aan hem werden opgelegd en de waarschuwingen die aan hem gegeven werden.

- het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat dergelijke conclusies haaks staan op de gegevens in het dossier van betrokkene. Dat de overheid in casu de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld heeft en zij aldus onredelijk tot haar besluit is gekomen. Van een intrekking van zijn verblijfsrecht op grond van artikel 44 bis §2 Vw. kan in casu ten aanzien van verzoeker dan ook geen sprake zijn. De motivering van verweerder is terzake dan ook onredelijk.

2.1.4. Dat de bestreden beslissing dan ook op geen enkel manier rekening houdt met deze ommekeer in het leven van verzoeker. Dat in de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging) dan ook geen rekening werd gehouden met:

- het gegeven dat verzoeker alsnog niet veroordeeld werd tot een van bovenstaande misdrijven welke volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kunnen vallen;

- verzoeker al 13 jaar in België verblijft en dus al langer in België is dan hij in Marokko woonde;

- verzoeker al meer dan 5 jaar geen strafbare feiten meer gepleegd heeft en zich tijdens deze periode wel degelijk herpakt heeft,

- verzoeker verbleef op deze 5 jaar circa 2 jaar in de gevangenis, zodat de redenering van verweerder dan ook niet opgaat dat verzoeker geen feiten pleegde tijdens die 5 jaren omdat hij opgesloten was, verzoeker was immers op die 5 jaar, 3 jaar en dus het merendeel buiten

- verzoeker al zijn sociale, culturele en familiebanden heeft in België en geen banden meer heeft met Marokko. Zowel de moeder van zijn dochter als dochter verblijven in België en hebben de Belgische nationaliteit. Ook zijn familie (moeder, broer en zussen) woont in België.

Verzoeker beseft wel degelijk dat zijn gedrag en feiten die hij in het verleden gesteld heeft onaanvaardbaar zijn. Hij lijkt in zijn pubertijd in een antisociale context te zijn opgegroeid en binnen deze context te zijn overgegaan tot strafbare feiten, soms met ernstige gevolgen. Verzoeker heeft schuldbesef en wenste zijn leven over een andere boeg te gooien. Zijn relatie met de moeder van zijn dochter Y(...) V(...) (sinds 2014) en diens gezin, motiveerden hem om het juiste pad te kiezen. Doch hij erkent dat hij in het verleden grote fouten heeft begaan. Hij heeft hiervan diepe spijt en wil zijn oprechte verontschuldiging hiervoor aanbieden. Doch hij is sinds een aantal jaren wel degelijk tot de jaren van verstand gekomen. Wetenschappelijk onderzoek wijst trouwens ook uit dat de leeftijd der volwassenheid in de praktijk pas aanvangt op 23 jaar en niet op 18 jaar. Hoewel zijn gedrag laakbaar was, kan verzoeker louter omwille van deze reden niet, en al zeker op heden niet, worden beschouwd als "een ernstige bedreiging voor de openbare orde". Verzoeker had immers geenszins de intentie de openbare belangen of de nationale veiligheid te schaden en kan omwille hiervan dan ook niet beschouwd worden als staatsgevaarlijk. Bovendien werden de laatste feiten door verzoeker gepleegd tussen 11.07.2013 en 24.04.2014, hetzij 4 jaar geleden en heeft verzoeker sindsdien geen strafbare gedragingen meer gesteld. Verzoeker had sinds 07.07.2014 een duurzame relatie met Y(...) V(...) en heeft sinds 19.12.2017 ook een dochttertje, R(...) met haar. Sinds 24.04.2014 heeft hij geen strafbare feiten meer gepleegd, zodat hij geen enkele reële en huidige ernstige dreiging vormt voor de samenleving. Dat de bestreden beslissing dan ook indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur daar zij op een kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze werd genomen én zij tevens een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 44bis, §2, van de vreemdelingenwet, dat werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017).

Uit de voorbereidende werken van deze wet van 24 februari 2017 blijkt dat de wetgever het volgende voor ogen had: *“Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd.”*

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat *“[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17).

De wetgever heeft verder vastgesteld dat *“het (...) niet altijd evident [is] te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid.”* Om deze situatie te verbeteren, bepaalt *“het ontwerp van wet onderscheiden regels voor twee categorieën van vreemdelingen, met name voor onderdanen van derde landen enerzijds en voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds”* waarbij de wetgever *“volledig gebruik [heeft] gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt”* daar de *“betrokken Europese akten (...) een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten [geven] als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 4 en 5).

De wetgever onderscheidt aldus twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de vreemdelingenwet.
- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie een verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet.

In het voorliggende geval wordt het duurzaam verblijfsrecht beëindigd van een vreemdelingderdelander, in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Zodoende zijn de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet van toepassing.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quiquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143). De bepalingen van de voormelde artikelen 44bis en 45 dienen dan ook richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en toegepast.

In dit geval dient er in het bijzonder op te worden gewezen dat in de artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG een evenredigheidstoets vervat zit. Deze evenredigheidstoets houdt in dat er goede redenen voor de betrokken maatregel moeten zijn (noodzakelijkheid) en dat er

een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (belangenafweging).

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”.

Artikel 44bis, § 4 van de vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). In de beoordeling of de voorgenen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient bijgevolg onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin* pt. 66). Het HvJ heeft de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM, die in de bespreking van het derde middel meer uitgebreid wordt toegelicht, zodoende in zijn eigen rechtspraak geïntegreerd.

Verzoeker stelt dat hij niet zou zijn veroordeeld tot één van de misdrijven die volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van ‘ernstige reden van openbare orde’ kunnen vallen. Er zou geen rekening zijn gehouden met zijn ommekeer in het leven, hij heeft schuldbesef en heeft zich herpakt. Hij heeft sinds 2014 geen strafbare feiten meer gepleegd, is regulier aan het werk en volgt op regelmatige basis begeleiding. Hij zou geen actuele bedreiging meer vormen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de plaatsingen, opsluitingen en veroordelingen, die in de bestreden beslissing zijn vermeld, niet betwist.

Waar verzoeker tracht de gepleegde feiten te minimaliseren door te verwijzen naar het lange tijdsverloop tussen de feiten en de bestreden beslissing en zijn effectieve rol in die feiten, gaat hij voorbij aan de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing: *“Sinds zeer jonge leeftijd beging u steeds opnieuw strafbare feiten. De meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen die genomen werden teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren hebben u niet op het rechte pad kunnen brengen. Er werden u tal van kansen geboden om u te herpakken. Tevens werden plaatsingen in de gemeenschapsinstellingen gerealiseerd. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en ook nadat u meerderjarig werd» bleef u volharden in het plegen van misdrijven. Op 09.12.2014 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 2 jaar effectief en op 07.05.2015 tot een gevangenisstraf van 4 jaar. Ondanks uw jonge leeftijd maakte u zich reeds schuldig aan het plegen van zeer ernstige misdrijven. De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn bijzonder ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid. U maakte zich schuldig aan gewapende overvallen waarbij u geweid, brutaliteit en intimidatie met wapenvertoon niet schuwde. In groep overviel u talloze slachtoffers, waaronder ook jongeren, die lukraak werden uitgekozen. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. U ging totaal voorbij aan het feit dat uw slachtoffers nog lang na de feiten te maken zouden hebben met angstgevoelens. empathie lijkt u dan ook volledig vreemd. U ronselde zelfs minderjarigen om diefstallen te plegen, verschaften hen onderdak, leverde hen wapens en kledij. Ingevolge een huiszoeking werden daders van een gewapende overval aangetroffen in uw verblijfplaats. U handelde met het oog op makkelijk geldgewin waarbij u geen enkel respect toonde voor de fysieke en psychische integriteit van uw slachtoffers. De diefstallen tonen aan dat u geen respect heeft voor de eigendom van anderen. De diefstallen waaraan u zich schuldig maakte, zijn in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden. In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, stelde uw advocate dat u schuldbesef heeft en dat u uw leven*

over een andere boeg wenst te gooien. Uw relatie met Y(...) V(...) motiveerde u om het juiste pad te kiezen en sinds een aantal jaren zou u weldegelijk tot de jaren van verstand gekomen zijn. Uw advocate wees er op dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld werd, gepleegd werden tussen 11.07.2013 en 24.04.2014 en dat u sindsdien geen strafbare gedragingen meer gesteld heeft. U zou zich volledig op eigen initiatief herpakten hebben en tracht uw eigen toekomst en die van uw gezin uit te bouwen. Ingevolge uw positief detentiegedrag kreeg u uitgangen en later ook penitentiair verlof toegekend, uiteindelijk werd u op 03.07.2017 zelfs elektronisch toezicht toegekend. U zou in staat zijn om uw valkuilen te herkennen en toonde u gemotiveerd om uw leven op een constructieve manier opnieuw op te nemen. U gaf Meester D. R. (...) een volwassen en verantwoordelijke indruk en zij vond dat er op geen enkele manier rekening gehouden werd met deze ommekeer in uw leven. Kort nadat uw raadvrouw het verzoekschrift schreef, bewees u echter dat u dan toch niet tot de jaren van verstand gekomen was en dat mevrouw V(...) u blijkbaar niet langer kon motiveren om het juiste pad te kiezen. Hoewel u ervoor had kunnen kiezen alle aan u opgelegde voorwaarden nauwkeurig te (blijven) respecteren om te bewijzen dat u weldegelijk uw leven over een ander boeg wenst te gooien, zag het Openbaar Ministerie zich genoodzaakt uw elektronisch toezicht te laten herroepen wegens het niet naleven van verschillende voorwaarden. Zo was er sprake van een gebrek aan medewerking met de justitieassistent, was u niet altijd bereikbaar voor de justitieassistent, liet u na haar tijdig op de hoogte te houden van veranderingen in uw levenssituatie en werden beloofde attesten niet tijdig bezorgd. Bovendien werden er reeds van bij de aanvang van het elektronisch toezicht talloze uurroosterovertredingen gemeld door het Vlaams Centrum Elektronisch Toezicht (VCET), waarbij u dan niet bereikbaar was voor de justitieassistent en het VCET. U werd er meermaals over aangesproken door de justitieassistent maar er kwam geen verbetering. Ter zitting van 12.06.2018 rees er veel onduidelijkheid wat uw tewerkstelling/dag bezigheid betrof, reden waarom de zaak in voortzetting werd geplaatst naar de zitting van 05.07.2018. De rechtbank stelde toen vast dat er opnieuw ongerijmdheden waren in uw verhaal. U slaagde er niet in om de voorwaarden en afspraken correct na te leven, u deed uw zin en was vaak onbereikbaar voor het VCET. Het elektronisch toezicht werd geschorst bij vonnis d.d. 11.07.2018 en er werden u uitgangsvergunningen toegekend om op zoek te gaan naar een controleerbare tewerkstelling. De rechtbank stelde echter vast dat u op 11.07.2018 de benen nam en dat u zich niet meer aanmeldde en ging op 10.08.2018 over tot de herroeping van uw elektronisch toezicht. U verscheen zelf niet op de zitting, nog een indicatie dat het u allemaal nog steeds niet boeit. U was spoorloos tot 12.08.2018."

De Raad wijst erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten tussen 2009 en 2014 niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst en de herhaling van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de motieven wordt duidelijk ingegaan op de meerdere kansen van verzoeker om zich te herpakken, het blijven volharden in misdrijven, feiten die getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid, het niet naleven van verschillende voorwaarden na toewijzing van elektronisch toezicht en hieruit volgend gebrek aan medewerking met de justitieassistent, onduidelijkheid betreffende zijn tewerkstelling en de uiteindelijke herroeping van het elektronisch toezicht. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze besloten: "U heeft dan misschien geen nieuwe strafbare feiten gepleegd, uit dit alles blijkt wel dat u uw leven nog steeds niet op de rails heeft en dat het u niet lijkt te lukken inspanningen te blijven leveren om u aan alle regels te houden, zelfs wanneer u nauwgezet opgevolgd wordt door een justitie assistent. U blijft liever uw eigen zin doen dan u te conformeren aan de geldende regels en effectief te werken aan uw toekomst en die van uw gezin. Het risico dat u weer zou vervallen in uw criminele verleden kan absoluut niet uitgesloten worden. Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen, de maatregelen die aan u opgelegd werden en de waarschuwingen die u gegeven werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar

voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf noodzakelijk maken."

Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die bovenstaande motivering betwisten. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen of stelt louter niet akkoord te gaan met de verwerende partij.

Verzoeker betoogt dat de beoordeling van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid enkel volgende misdrijven dekken: het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie, aan drugshandel gerelateerde criminaliteit, de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, illegale handel in drugs, illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, cybercriminaliteit en georganiseerde misdaad.

De Raad benadrukt dat het begrip 'ernstige redenen van openbare orde' niet beperkt is tot een limitatieve lijst van misdrijven. In dit opzicht dient ook te worden verwezen naar de discretionaire bevoegdheid waar de minister over beschikt. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" houdt het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67). De "ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak).

Verscheidene factoren kunnen van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Het Unierecht legt de lidstaten met betrekking tot de beoordeling van gedragingen die in strijd met de openbare veiligheid kunnen worden geacht, geen uniforme waardeschaal op (zie naar analogie arrest van 20 november 2001, Jany e.a., C 268/99, Jurispr. blz. I 8615, punt 60).

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de hoeveelheid aan strafrechtelijke feiten en de talrijke langdurige veroordelingen dienen te worden beschouwd als ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Ook de aard van de strafbare feiten die verzoekende partij heeft gepleegd, m.n. gewapende overvallen waarbij verzoekende partij geweld, brutaliteit en intimidatie met wapenvertoon niet schuwde, kunnen niet ontkend worden als zijnde feiten die op een ernstige wijze de openbare orde schaden. Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar zijn positieve evaluaties, stelt de Raad dat deze geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3, 5, 6, 7, 9, 18 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het middel luidt als volgt:

"2.2. (...) Met het belang van R(...), de dochter van verzoeker, thans 18 maanden oud, werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden. Verweerder gaat er in haar nota immers van uit dat R(...) nog niet geboren is... Het is aldus duidelijk dat zij haar onderzoek opnieuw op een onzorgvuldige wijze gevoerd heeft en derhalve onzorgvuldig beslissingen neemt. Verweerder gaat helemaal voorbij

aan het gegeven dat verzoeker de eerste 8 levensmaanden dag en nacht bij R(...) was tijdens zijn ET en hij haar samen met Y(...) V(...) heeft groot gebracht. Verweerder gaat dan ook helemaal voorbij aan de innige band die bestaat tussen vader en kind. Nochtans is België verdragspartij bij het Kinderrechtenverdrag, dat ook aan minderjarigen onmiskenbaar rechten verleent, wanneer een beslissing wordt genomen die hen nadeel bezorgt. Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5). Ook artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Verder stelt het Kinderrechtenverdrag in:

Artikel 6

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Artikel 7

1. Het kind ... heeft vanaf de geboorte ...het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

Artikel 9

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Artikel 18

1. De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.

Artikel 27

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

2. De ouder(s) of anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind, hebben de primaire verantwoordelijkheid voor het waarborgen, naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden, van de levensomstandigheden die nodig zijn voor de ontwikkeling van het kind.

3. De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting.

Het Kinderrechtenverdrag maakt deel uit van de Belgische rechtsorde en gaat verder dan art. 8 EVRM. Het verdrag stelt voorop dat kinderen bij hun ouders horen. Scheiding van beide, gezien de kwetsbare positie van kinderen, kan alleen als dit in hun belang is. Bij alle maatregelen die kinderen betreffen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Het Kinderrechtenverdrag hecht veel belang aan het recht van kinderen om door beide ouders opgevoed te worden. Een andere beslissing kan maar indien deze in het belang van het kind zou zijn. De bestreden beslissing schendt duidelijk art. 18 van het Kinderrechtenverdrag. Er is geen rekening gehouden met de gevolgen die de bestreden beslissing heeft voor R(...), de dochter van verzoeker. Verweerder gaat er immers van uit dat er nog geen band bestaat tussen verzoeker en diens dochter daar verweerder meent dat R(...) nog niet geboren is... R(...) zal van haar vader gescheiden zijn en zij zal gelet op de grote afstand tussen Marokko en België hem slechts heel af en toe kunnen bezoeken. Dit is in strijd met de artikelen 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag. Verzoeker voedt zijn dochter samen met de moeder, Y(...) V(...) op. De betrokkenheid van verzoeker bij de opvoeding van diens dochter is zeer groot. Verzoeker was aanwezig bij haar geboorte en voedde haar gedurende de eerste 8 maanden samen met Y(...) V(...) dag en nacht op. Indien de dochter van verzoeker slechts af en toe op bezoek komt, kan verzoeker geen grote rol spelen in de opvoeding van zijn dochter. Een einde stellen aan de hechte band tussen vader en kind, zoals die op vandaag bestaat, is in strijd met het Kinderrechtenverdrag, waar België partij bij is en dat wat betreft de hier relevante artikelen directe werking heeft. Bovendien treft de dochter van verzoeker inzake geen enkele fout en dient ten aanzien van haar dan ook gehandeld te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en dient haar belang te primeren. Dat het in het belang

is van de dochter van verzoeker dat zij verder in België kan verblijven, het land waar zij geboren en getogen is en waar zij al haar familie heeft, zowel langs moeders- als vaderszijde. R(...) zal vanaf 1 september 2020 ook school lopen in (...), een Katholieke Vlaamse school (stuk 14). Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 3, 5, 6, 7, 9, 18 en 27 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat deze beslissing om deze reden dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Artikel 24 van het Handvest, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.
3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG. De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: *“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”* (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.). Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.”

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: *“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: *“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).”*

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen

onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoeker stelt dat er niet voldoende rekening is gehouden met het belang van zijn minderjarig kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er omtrent het belang van het kind het volgende wordt gesteld: *“Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 13.12.2018 verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Nederlands en Berbers is; dat u een beetje Frans en Engels kan spreken en/of lezen; dat u sinds 2006 in België bent; dat uw paspoort, uw rijbewijs en uw identiteitskaart zich thuis bevinden; dat u meerdere operatie aan uw trommelvlieszen ondergaan heeft en dat u medische opgevolgd wordt; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de (...); dat uw partner V(...) Y(...) is; dat u familie heeft in België namelijk: uw vader (K(...) M(...)), uw moeder (L(...) M(...)), uw zussen (K(...) I(...), gehuwd en 3 (sic.) kinderen) en (K(...) W(...), woonachtig bij uw ouders) en uw broer (K(...) E(...) G(...); dat u een dochter heeft, K(...) R(...), geboren op 19.12.2017, die verblijft in het ziekenhuis: (...) te Deurne; dat u al 5 jaar een relatie heeft met V(...) Y(...) en dat jullie door uw verblijf in de gevangenis nog niet gehuwd zijn; dat u geen familie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u in verschillende scholen heeft gezeten maar geen diploma heeft; (...)*

U hebt sinds 07.07.2014 een relatie met V(...) Y(...) {geboren te (...) op (...), van Belgische nationaliteit}. Jullie hebben samen een dochter: K(...) R(...) (geboren te (...) op (...), van Belgische nationaliteit). Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden {hierna EVRM}. Onderhavige maatregel vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van uw privé- en gezinsleven. Het feit dat uw partner en jullie dochter niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Het is overigens inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofdte van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. In het verzoekschrift ingediend tegen de beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 09.02.2018, werd gesteld dat u al jaren een gezin vormt met uw Belgische partner en kind, dat uw partner geboren en getogen is in Deurne en daar ook werkzaam is, dat jullie kind in België geboren werd en in het Nederlands opgevoed wordt aangezien uw partner geen Arabisch spreekt, dat jullie kind in Marokko veel minder kansen zou krijgen, dat uw partner geen moslim is en geen enkele band heeft met Marokko, dat uw partner wel op de hoogte was van uw strafrechtelijk verleden maar niet dat dit mogelijks gevolgen kon hebben op uw verblijfstoestand, dat uw partner het recht, noch de intentie heeft om in Marokko te gaan wonen, dat zij er moeilijk werk zal kunnen vinden en dat zij er gestigmatiseerd zou worden als ongehuwde moeder en dat kinderen verwekt buiten het huwelijk gediscrimineerd en gestigmatiseerd worden in Marokko. Dat het zich aanpassen aan een ander land waar andere gewoonten en gebruiken gelden, de nodige moeilijkheden met zich mee kan brengen, betekent niet dat die moeilijkheden onoverkomelijk zijn. Het gegeven dat uw partner en uw dochter in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in Marokko dan wel in een derde land. (...) Uit niks blijkt dat mevrouw, met uw hulp, een dergelijke zaak niet zou kunnen opstarten in Marokko, evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zij onmogelijk werk in dienst van een werkgever zou kunnen vinden in Marokko. Indien uw partner vreest gestigmatiseerd te worden als ongehuwde moeder en dat haar dochter om diezelfde reden gediscrimineerd zou worden, zou zij ervoor kunnen opteren een (religieus) huwelijk met u af te sluiten voor haar vertrek. Bovendien blijkt uit niks dat in Marokko geweten is dat jullie niet (religieus) gehuwd zijn, noch dat uw partner en dochter om die reden daadwerkelijk ernstige problemen zouden kennen. Het gegeven dat uw echtgenote geen moslim is, is evenmin een onoverkomelijke hinderpaal. Om zich (tijdelijk) in Marokko te vestigen is het moslim-zijn geen vereiste. Er liggen thans geen stukken voor dat uw partner in het verleden ooit een aanvraag deed om recht op verblijf in Marokko te bekomen en dat haar dit geweigerd werd. Jullie dochter is nog zeer jong, over het algemeen kunnen kleine kinderen zich makkelijker aanpassen aan een nieuwe situatie. Zij zou de taal zeer snel kunnen oppikken, ook al wordt zij nu in het Nederlands opgevoed. De bewering dat uw dochter minder kansen zou krijgen in Marokko, is niet meer dan dat: een bewering. Uit geen enkel voorgelegd stuk blijkt dat zij effectief minder kansen zou krijgen in Marokko. Marokko heeft het merendeel van de internationale verdragen en protocollen op

het gebied van kinderrechten en mensenrechten ondertekend, aangenomen en geratificeerd. Uw dochter is momenteel nog niet schoolplichtig en er liggen geen stukken voor dat zij, of uw partner, medische problemen zouden hebben waardoor reizen en/of het zich vestigen in Marokko onmogelijk is. Daar uw partner en dochter de Belgische nationaliteit hebben, worden zij geenszins verplicht België te verlaten. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat de contacten met uw dochter op die manier minder frequent en/of diepgaand zouden zijn, is enkel en alleen het gevolg van uw persoonlijk gedrag. U had nu de kans om veel tijd met uw dochter door te brengen toen u onder elektronisch toezicht stond, maar u toonde onvoldoende karakter om u aan de aan u opgelegde voorwaarden te houden zodat u terug moest naar de gevangenis met als gevolg dat u, uw dochter momenteel enkel tijdens de bezoeken kan zien. Een normaal contact met uw dochter blijkt dan ook onvoldoende motivatie voor u om u aan de geldende regels te houden. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. Volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer, deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale¹ veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden."

Uit voormeld motief blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers kind.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In het derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2. De bestreden beslissing strekt tot de beëindiging van verzoekers recht op verblijf in België doch houdt geen verwijderingsmaatregel in. Wanneer een verwijderingsmaatregel wordt genomen, kan verzoeker de daartegen voorziene rechtsmiddelen uitputten (RvS niet-toelaatbaarheidsbeschikking nr. 13.465 van 17 september 2019). Verzoeker kan derhalve niet op dienstige wijze de schending van artikel 8 EVRM aanvoeren.

Het derde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC